

En, som bekänner sig till en viss tro eller vetenskaplig lära. *En kristendomens, Hegelianismens b.* — *Syn.* Anhängare.

BEKÄNNELSE, f. 3. 1) Handlingen, då någon bekänner ett brott, en öfverträdelse, sina synder. *Jag var närvarande vid den anklagades b. Före, efter b-n. Göra en b. Afgifva sin b. B. af ett brott, af sina synder.* — 2) Förhållandet, att man bekänner sig till en religion, en lära. *B. af en religion, en tro, en lära.* — 3) (i kortspel) Handlingen, då man bekänner kort. *B. af kort.* — 4) Innehållet af hvad någon bekant. *Hans b. ger anledning till många betraktelser. En märkvärdig b.* — 5) Skrifven eller tryckt berättelse om hvad någon bekant. *Hans b. har redan stått i tidningarna.* — *Ss. B-skrift.*

BEKÄNNELSEKORT, n. 5. (i kortspel) Dåligt kort, som blott duger att bekänna med, utan att man dermed kan göra stick. Ofta liktydigt med: Hacka, korthacka.

BELACKA, v. a. 1. (Lägga lack och lyte å) Tala illä om någon. — *Syn.* Se *Baktala.* — *Belackande*, n. 4.

BELACKARE, m. 5. En, som belackar. — *Syn.* Se *Baktalare.*

BELÄMRA, v. a. 1. 1) (sjöt.) a) Lasta varor så, att de äro i vägen för hvarandra och för folket. *B. med något.* — b) Säges om något, som orätt placeradt, är i vägen för något annat. *Gods, som b-r.* — 2) (i allmänt tal) Öfverlasta med en hop saker, fylla med bråte af saker, som äro till hindres. Mest i skämtsam, familier ton. — *Belamrande*, n. 4.

BELÄMRING, f. 2. 1) Handlingen, då man belamrar. — 2) En mängd af saker, som belamra. *Se, hvilken b.! Man kan just bli rädd.* — *Syn.* Bråte.

BELÄNGA, v. a. 1. (föga brukl.) Se *Anbelanga*.

BELÄSTA, v. a. 1. 1) Lägga last, börda på. *B. sina skuldror med en tung börda. Hästen är bra b-d af sin tunga ryttare.* — *Syn.* Se *Lasta.* — 2) (fig.) Lägga last och tunga på, trycka, besvära. *B. ett folk med pålagor. B. sitt samvete med brott. B. sitt minne med namn och årtal. B. någon med många uppdrag.* — Reflexivt säges: *B. sig med skuld, med göromål, med brott, med blodskuld, med förbannelser, o. s. v.*

BELASTAD, a. p. 2. (fig.) Nedtryckt af en last, en börda, för mycket lastad, nedtyngd. *B. med skulder, med göromål. Ett med synder b-t samvete.* — *Syn.* Öfverhopad, Besvärad, Tryckt, Plågad.

BELASTANDE, n. 4. Handlingen, då man belastar.

BELE, v. a. 2. (höjes som *Le*) Gäckande le åt någon. — *Syn.* Se *Begabba.*

BELEDSAGA, v. a. 1. 1) Medfölja, i mening att dermed hedra, eller till skydd, betäckning, biträde. *B. någon hem. B. en vän på resan. B. bruden till kyrkan. Två fregatter b-de fartygen. Han inställde sig inför domstolen, b-d af sin advokat.* — *Syn.* Följa, Åtfölja, Medfölja, Ledsaga, Konvojera. — 2) (fig.) Hjelpa, skydda. *Gud b-ge dig!* — 3) (i musik) Ackompanjera. *B. någon med violon. B. en stämna med flöjt.* — 4) (fig.) Låta åtföljas af. *B. sina föreställningar med hotelser. B. en text* (upplysa den) *med noter.*

BELEDSAGANDE, n. 4. Handlingen, då man

beledsagar. — *Adj. p. 1.* (i musik) Ackompanjerande. *B. stämna.*

BELENDE, n. 4. Handlingen, då man beler. **BELEFVA**, v. a. 1. (föräldr.) Besluta, berama. Förekommer endast i fråga om allmänna beslut på riksmöten, o. s. v.

BELEFVAD, a. 2. 1) Som har lefnadsvett. *En b. man.* — *Syn.* Se *Artig.* — 2) Som utvisar, tillkännagifver lefnadsvett. *Han har ett ganska b-t skick, sätt, väsende, en b. ton.*

BELEFVENHET, f. 3. Egenskapen att vara belevad. — *Syn.* Se *Artighet.*

BELEMNIT, belämnit, m. 3. (geol.) Förstening af ett numera utdödt skaldjur (Nautilus Belemnita).

BELG, m. 2. Ursprungligen: Skinn: 1) (i lägre samtalspråket) Stor buk. Brukas i fråga om människor och djur; om insekter säges dock hellre: *Balg.* — *Syn.* Se *Mage.* — 2) (har i pl. äfv. *b-or*) Verktyg, merendels af läder, hvarmedelst en stark luftström frambringas, antingen för att göra eld starkare eller till annat ändamål. *B-arne i en smedja, i ett orgverk. Draga b-en. Trampa b-arna* (till ett orgverk). — *Syn.* Blåsbelg, Smedsbelg. [Balg.]

BELGA, v. n. o. **BELGA I SIG**, v. r. 1. (pop. o. fam.) Driicka glupskt. *Han b-r i sig öl hela dagen igenom.* — *Belgande*, n. 4.

BELGARE, m. 5. (föga brukl.) Stordrickare.

BELGBRÖST, n. 5. Underlaget för den nedre fasta delen af en blåsbelg. Kallas äfv. *Belgot*, *Belgstol*.

BELGDRAGARE, m. 5. Person, som drager belgen i en klensmedja.

BELGFOT, m. 5. pl. — *fötter.* Se *Belgbröst.*

BELGHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden.* Ihåligt, afspetsadt trästycke i ändan af en blåsbelg, och hvari själfva blåsörret sitter.

BELGHUND, m. 2. Skällsord, ungefär af samma betydelse som *Grobian*, *Lymmel*.

Anm. I äldre tiden hände ofta vid bergverken, att tjuvar bortstulo lädret från de då brukliga stora läderbelgarna, hvarföre hundar ställdes att vakta dem. Deraf ordets upprinnelse.

BELGHUS, n. 5. Vindlåda för orgelverk.

BELGKISTA, f. 4. Hela blåsbelgen med undantag af belghufvudet och blåsörret.

BELGKÅPA, f. 4. Den öfre plana ytan af en blåsbelg.

BELGLIST, c. 3. Trälst på insidan af lädret på en blåsbelg.

BELGLÅDA, f. 4. Se *Väderlåda*.

BELGMAKARE, m. 5. Handtverkare, som förfärdigar blåsbelgar.

BELGMAKERI, n. 3. En belgmakares handtverk.

BELGPIPA, f. 4. Pipan, röret på en blåsbelg, hvarigenom luften utblåses.

BELGSTÄNG, f. 3. pl. — *stänger.* Stång, hvarmed en blåsbelg drages.

BELGTRAMPARE, m. 5. Se *Orgeltrampare*.

BELGTÄTTA, f. 4. Se *Belgpipa*.

BELGVANTE, m. 2. pl. — *vantar.* Vante af groft, ludet skinn.

BELGVERK, n. 5. (i orgelverk) Se *Belghus*.

BELIAL, bé --, m. 2. sing. (bibl.) Helvetesfursten.

BELIALSBARN, n. 5. (bibl.) Ogudaktig meniska.

BELJUGA, v. a. 5. (höjes som *Ljuga*) *Ljuga* på någon. — *Syn.* Se *Baktala.* — *Beljugande*, n. 4.